

XIV.

Klokken var tre om Natten, og Fru Bertha laa i dyb Søvn, da hun vaagnede ved at høre Jyttes Stemme. Endnu før hun fik sig helt besindet, forstod hun paa Tonen, at der var sket noget alvorligt. Jytte stod ved Siden af Sengen i sin Natdragt og bad om Lov til at komme lidt ned hos hende. Hun kunde slet ikke sove, sagde hun.

Døren til hendes Kammer stod aaben, og Lyset brændte derinde.

Jytte krøb ned i Sengen og lagde sig tænderklaprende ind til Moderen som et Barn, der er blevet bange i Mørke. Fru Bertha havde i første Øjeblik troet, at hun var syg. De havde om Aftenen som sædvanlig spist nede paa Hotellet, men da Jytte følte sig utilpas, var de gaaet hjem straks efter Kaffen. Nu forstod hun paa Jyttes Væsen, at der var andet paafærde. Da hun havde faaet dækket godt til omkring hende, spurgte hun, hvad der var i Vejen.

„Jeg kan næsten ikke sige det, Mor! . . . Det er altfor forfærdeligt!“

„Prøv nu paa at samle dig lidt! Er det noget med Dihmer?“

„Ja.“

„Har han friet til dig?“

„Ja.“

„Men hvad har du da svaret ham?“

„Aa, jeg veed ikke. Men d u maa sige det til ham, Mor, at jeg ikke kan holde saa meget af ham, som jeg gerne vilde. Vil du gøre det? Jeg kan ikke selv.“